

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput II. Mater Joanna sub initium sui statûs viduitatis renovat pristinum
Sonsale fœdus, cum Christo Cœlesti suo Sponso. D. Archi-Episcopus est illi
fidelis Pater spiritualis. Oratorium Joanna ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT II.

Mater Ioanna sub initium sui statûs viduitatis renovat pristinum sponsale fœdus, cum Christo Cœlesti suo Sponso. D. Archiepiscopus est illi fidelis Pater Spirituallis. Oratorium Ioannæ instrum curat, in quo miracula parrantur.

Cuncta res create nullibi quietem habent nisi in centro.
REs cunctæ sunt naturaliter in quiete, nec usquam quietem reperiunt, quamdiu extre centum suum versantur. At vero simul ac obstantia remota fuerint, velut remoris vinculisque solutæ, continuo naturali impulsu perniciosissime feruntur in proprium optatumque quietis locum. Deus solus felix ille ac optatissimus est quietis locus animarum nostrarum. Unde ait D. Augustinus: In quietum est cor nostrum, nec usquam reperire quietem potest, donec ad te o Deus revertatur. Mater Ioanna teneris in annis Divinæ Majestati se desponsavit; postmodum vero tereno homini, ut copularetur obedientiæ vi est adacta, atque exinde a loco quietis suæ aliquantisper dimota. Posteaquam vero gravissimo conjugii iugo, per decellum mariti soluta, atque a carne ac sanguine, terrenis rebus cunctisque liberata fuit, continuo cor eius in filiorum Dei libertatem sese explicare dilatareque cepit, spiritusque eius moræ impatiens, veluti quadam vi impressa impellebatur ad se attollendum ad cœlestia, inque ipsum cor sponsi sui, ceu optatum centrum quietis, includendum. Hic anima eius inveniebat in omni necessitate quietem, hic novæ vires eius capiebant robur, vita floridam innovationem vegetationem-

que voluntas amore ardens novum ignem. Initio sui statûs vidualis Ioanna castum holocaustum suæ virginæ puritatis rursus in conspectu D. renovavit. Considerabat quoque multiplicia mundi carnis ac Tartarei hostis pericula, quæ peculiari Divini Numinis auxilio superasset. Has tot tamque insignes victorias, humiliter gratoque cum primis animo, suis Divina secreta librabat ponderibus, viasque absconditas eius providentiæ, per quas illa suos ducit. Omnes & singuli actus superioris eius vitæ, erant velut totidem flosculi, è quibus mella suavissima favosque in animæ suæ nutrimentum conficeret. In calice denique huius affectuosissimæ meditationis, agnovit liquido Ioanna, quod antea comprehendere non potuit, quemadmodum Divina Sapiencia, nobis una cooperantibus, intentum semper finem scopumque attingat.

Reverendissimus D. Ferdinandus de Azevedo Burgi Archiepiscopus, à longo jam ante tempore fuerat nostræ famulæ Christi Ioannæ spiritualis Pater. Ut primum verò sponsa D. matrimonii vinculis est soluta, paternam hanc eius curam solus in se suscepit. Eminentis ac varias huius Rmi Principis atque Archiepiscopi virtutes, nemo sane paucis comprehenderit, aut in lucem produxerit, integram hæc res historiam postulat. Eximia illius doctrina, singularis sapientia, præstantissimæque virtutes facile collegi poterant ex magna fiducia, quam in eo reposuerat Philippus III. Hunc præstantissimum virum Quoniam in

Ioannæ matrimonio soluta innovat sponsalia pacta cum Christo.

in tota Hispania inveniri aptior non poterat) post complura alia sublimia munera ab eo gesta, non solum Burgenſi Archi-Epiſcopatu ſua majeſtas Regia donavit, ſed & ſimul præſidētis caſtellæ munus contulit. Sanctitas eius ac exemplaris vitæ ſplendor, poteſt æque facile coniici, è ſtatu in quo moriens eſt inventus. Vulgo notum totâ hac Cæſareâ eſt urbe, quod cum tot annis Archi-Epiſcopi ac Præſidis Caſtellæ functus ſit munere, tam pauper tamen obierit, uti ne tantum decedens reliquerit, quo corpus exanime humani condique poſſet.

Tametiſi ergo hic ſacer ſapienſque Præſul, ceu verus Paſtor, omnes ſuæ Archidiocæſeôs filios, ſumma ſemper circumſpectiōe & charitate rexit curâque, nihilominus tamen peculiarem dilectæ filiæ ſuæ Ioannæ curam geſſit, quippe, quam velut electam oviculam, præ aliis omnibus amârit, eratque ei curæ iſtius labor, præ amoris magnitudine, inſtar quietis, recreationis ac ſolatii. Inviſebat eam, quam licuit creberrime, nimirum quo præcelſum ſpiritum eius tanto cognoſceret intimius, peculiareſque favores, ac nunquam deſinentes gratias, quas Ioanna ab amato amanteque ſponſo ſuo conſequebatur, perveſtigaret. Quia vero variorum gravis momenti negotiorum cauſa ſæpenumero præpediebatur, quo minus ut optabat, ſemper ad Ioannam viſere poſſet, eam obrem ut defectum iſtum ſarciret, ordinavit ut ſuus fidelis Capellanus, crebrius memoratus D. Alphonſus Marcos proxime ad

D. Archi-Epiſcopus ſpecialē Ioannæ curam ſumit.

ædes Ioannæ cubiculum incoleret, eamque in S. Obedientiæ virtute quotidie inviſeret, ei fideliter aſſiſteret, ſocium ſe intra domū ei præberet, & ſi domo prodiret, ſidus Achates comesque eſſet; obſervaret ſimul accuratè omnes actus eius, & ſiquid notatu dignum videretur, ad ſe continuo referret; D. Alphonſus ea in re ſedulo ſe obtemperantem exhibuit, ſingularique guſtu & complacentia tenebatur inperquam grata hac, amabili atque perutili cura, deque omnibus peculiaribus actis atque eventis ad D. Archi-Epiſcopum referebat. At vero humilis Præſul ipſi ſibi fidere noluit, quantumvis, uti ſupra memoratum eſt, prudentiâ doctriâque polleret exime, verum doctiſſimos quoſque totius urbis viros evocabat ad ſe, omnia eis exponebat, eorundem de ſuper iudicium ac ſententiâ excipiebat, ad eumque modum quotidie, velut improbatoria fornace examinabat probabatque aurum, ſeu præſtantiam Spiritûs illius. Unde ſolitus eſt cum laudatione de ſpiritu eius loqui ac dicere: "Nihil ſane mirum, quod Mater Ioanna in ſpirituali vita tam perita ſit atque experta, Deus eſt eius pædagogus ac Magiſter. Omnes illa nos, qui ſpiritum eius regimus, inſtituere poteſt, quia univerſos nos ſcientia Spiritûs longe antecedit. Tam ſublimem de filia ſua opinionem geſſit in præclariffimus hic Antifteſ. E contra vero Ioanna, erat fideliffimo huic Parenti uſque adeo nulla non in actione dicto audiens, ut ſolo eius diſſectionis lumine ſe duci ſineret.

Imo

Imo eveniebat non raro, ut D. Archi-Præful suis egrederetur ædibus ad præcipiendum illi aliquid, Ioannæq; ad primum eius introitum, priusquàm quicquam effaretur, eidem diceret: Domine, iam confectum est, quod Rma Dominatio mihi præcepit. Quidnam, aiebat ille, filia mea? jam id, reponebat Ioanna, peractum est, quod Rmus D. præcipere mihi voluit. Nunquid non ita est? Stupebat enim vero Sanctus Archi-Antistes ad tantam talemque obedientiam, quæ ita prompte placitum voluntatis suæ sequeretur aut perverteret etiam, ut opus nequiquam esset ore quidquam indicare, sed cogitasse tantum sat esset ac voluisse Ioannæ hoc illudve præcipere.

Non valebat Ioanna multorum dolorum ægritudinumque causâ foras amplius ad Sanctissimū Missæ sacrificium audiendum sacramque Communionem percipiendam egredi. Providentia tamen fidelissimi eius Rmiq; Antistitis huic malo obviatum, congruūq; est repertū remediū. Coemitis Ioannæ habitationem. atq; ibi cubile illud, in quo sua exercitia spiritualia peragebat, in Oratorium instituit. Prudens hic Præful noluit, ut cubile illud commune vileque cubiculum esset: quippe quod Maiestas divina, dilectissimaque eiusque Mater MARIA, alique Electi eius præsentia sua & apparitionibus honorarent, & cohonestare non desinerent. Eas ob causas quo cubile illud debita in veneratione haberetur, in Oratorium illud consecravit. Quod etiam Missalibus calicibus, vario ornatu aliâque ad cul-

tum DEI requisita sacra supellectile instruxit. Scilicet ut sacrum Missæ sacrificium illic celebrari, atque à Ioanna audiri, nec non sacra Communio à sponsa Christi percipi posset.

Nomen Oratorii indigitat locum illum orationis proprium esse. In oratione postulamus gratiam DEI. DEUS, inquit D. Paulus (*Ad Rom. 10. v. 12.*) dives est in omnes, qui invocant illum. Ex quibus demum consequitur, quod ad misericordiam suam affluentiùs in necessitatibus nostris in nos demonstrandâ expectat DEUS, ut Oratoria, seu cubicula orationi dicata habeamus. Testatur id abunde memoratum iam Oratorium, dum in eo thesauros mirabilium suorum DEUS aperuit. Locum huius sacri Author primusque Conditor, scilicet D. Archi-Episcopus primus etiam Divinorū donorū fructus delibavit. Dum enim vice quadam in eo Sacrosanctū Missæ sacrificium celebrat, vidit spiritualis eius filia Sor. Ioanna, quod Seraphicus S. P. Franciscus ceu Acolytus D. Archi-Episcopo ministraret, quatuor vero illi Seraphini, qui iam dudum ante comitandæ Christi Sponsæ Ioannæ destinati fuerant, aræ assisterent, candida è cera luminaria manu præferentes, quorum supra modum nitidum ac cæleste jubar, omnem solis splendorem comparabiliter excedebat. Salvator vero D. JESUS Christus intuebatur Archi-Præfulem amicabiliter oculisq; serenis ac blandis, & peracto sacrificio suâ cum benedictione impertiit. Porro Benedicite, seu Canticum

Cc

trium

Vide ad-
mirabile
viri obe-
dientia.

Archi Ep.
Ioanna
ades e-
mit, & in
eis cubicu-
lum unū
in Orato-
rium ad
celebran-
da sacrā
consecrat

Visto Io-
anna sa-
crifican-
te D. Ar-
chi-Epis-
copo.

trium puerorū in Babylonia fornace, cum illo recitabant, DEOq; carnem Eucharisticum pangebant Seraphicus Franciscus cum 4. illis Seraphinis: orabant quoque pro eo, ut Deus illum in gratia sua conservare tueri que velit. Quoniam vero mensa hæc testimonio D. Chrysostomi, mensa est Aquilarum (*hom. 24.*) postulabant, ut DEUS juventutem eius, virtute istius mensæ, cum reliquis Angelicis Seraphicisque Aquilis semper renovaret. Permagnus hic favor, qui D. isti Archi-Episcopo obtigit mirus haudquaquam videri cuiquam debet. Patriarcha Jacob unum duntaxat lapidē erexit in honorem DEI, (*Gen. 28. v. 18.*) DEUSq; illi eodem loco magnam contulit gratiam. D. vero Archi-Episcopus non unum solummodo saxum, sed plura, totum videlicet O-ratorium seu domesticum Sacra-riū ad gloriam Dei, eiusq; sponsæ cultui æterno numini exhibendo excitavit. Deus autem, qui semper liberalitate nos vincit, ubertim eidem rependit. Non solum vero Divina Majestas D. Archi-Episcopo cen Sacra-rii eius Authori, ac fidei Sponsæ suæ Parenti, antedictā singularem con-tulit gratiam, sed suæ etiam famulæ gratiā, locū illum aliis pluribus pro-digiis magnifice decoravit. Ante jam memoratus Capitaneus Amezqueta, quadam vice argenteam illi lampadem dono dedit, oravabatur quidem principio eam suscipere Ioanna, ve-rum D. Archi-Ep. iussu ex obedi-en-tia eam suscepit. Mirabiles hac in lampade res apparuere. Ardebat illa nonnunquam solum ab aqua. Deus,

Lampas
Ioanna a
sola aqua
ardet.

qui alibi aquam in vinum convertit, haud dubie & aquæ isti olei virtutē indidit. Alias, & fere communiter ar-sit sine affusione olei, semper tamen plena oleo, atq; ita plena, ut redun-daret. Observarat hoc magno studio D. Alphonsus. Ut vero totius eius miraculi tanto redderetur certior, lampadem illam semel deorsum traxit, videntq; eam plenā & super-effluentem, ait ad Sponsam Christi: Mater, quidnam rei est hoc? Qui lampas hæc nunquam affuso oleo semper plena est? Domine, respon-det Ioanna, curnam id nōsse cupis? Oleum hoc non crescit, neq; decre-scit. Sine modo: lampas ita ardeat; nos vero benignissimo grates referamus. Sat iuxta sapientiam suam intellexit D. Alphonsus, oleum istud miracu-losum esse. Vasculū proinde eo im-pletum domum suā secum detulit, per quod multa subinde miracula patravit Deus, uti contigit cuidam infirmo qui in extremo vitæ pe-riculo eo perunctus, momento convaluit. Talia per prodigia voluif-se videtur Deus palam facere Joan-nam Sponsam suam, unam ē s. pru-dentibus esse Virginibus, cuius in lampade oleum fraternæ, ac flam-ma Divinæ dilectionis nullo tem-pore deficeret.

CAPUT III.

De spiritualibus exercitiis famulæ Christi
Ioanne, in pia virtuosaq; vita
statū viduitatis.

IN scala Jacobæa perpulchro no-bis schemate ac figura exercitati-ones verorum Angelicorum spi-rituum